

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. Quomodo loqui debeat Confessarius de illo, quem non absoluit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

illud primum, *scit*, habet hanc significationem ex hominum institutione, & interrogans non illam exclusit ab hoc, *scio*, reflexo, quod semper additur toti obiecto interrogato, nec potuit illam significationem auferre, nisi ad id, quod interrogat, ad quod ego addo aliud, *scio*, reflexum.

80. Virgebis adhuc, hanc restitutionem habere locum, quando Confessarius respondet per verbum, *nescio*, ut sensus sit: *Non scio per talem scientiam velle*, &c. non tamen prodesse, quando responderet per verbum, *scio*, ut si dicat: *Scio, Petrum non esse confessum tale peccatum*. Ad hoc enim verificandum requiritur, quod habeat scientiam aliquam de negatione talis confessionis, quam scientiam nullam habet. Si aliquis ergo ita interrogaret: *Scis, Petrum non esse tibi confessum tale peccatum*? non videretur posse responderi sine reuelatione, aut mendacio; sicut ob eandem rationem, qui non absoluit penitentem, licet non possit dicere, se non absoluisse, non tamen potest absque mendacio dicere: *Ego absolui eum*, quia nullam habet scientiam de tali absolutione.

81. Respondetur tamen, adhuc ad illam interrogationem posse dici: *Scio non mihi confessum esse tale peccatum*. Imò, si vera sunt, quae paulò ante diximus, hoc ipsum dicit, qui respondet: *Non audiui tale peccatum*. Nam sensus illius semper est: *Scio me non auduisse tale peccatum*, cum omnis propositio vocalis significet immediatè scientiam loquentis de obiecto affirmato, aut negato. Sicut ergo est vera illa propositio: *Tale peccatum non audiui*, sic poterit vera esse illa alia: *Scio, non mihi confessum esse tale peccatum*, quæ solum differt in eo, quod sit magis explicata. Differentia autem inter has propositiones, & illam aliam: *Scio, me illum absoluisse*, seu (quod idem est) *Ego illum absolui*, hæc est, quod in his obiectum affirmatum est aliquid positivum, scilicet, absolutio, quæ cum non fuerit, nullam scientiam habeo de illa; at verò in prioribus propositionibus obiectum est negativum, scilicet, me non auduisse tale peccatum, ad quod sufficit, me non habere scientiam de illo; quod verum est; quia, loquendo de scientia vtili ad respondendum, nullam scientiam habeo de tali obiecto: unde sicut possum dicere: *Scio, me non recordari quòd audiverim tale peccatum*, possum etiam dicere: *Scio, me non auduisse illud*.

82. Sed contra hoc est: quia aliud est dicere: *Ego nescio, Petrum esse in foro*, aliud verò: *Ego scio, Petrum non esse in foro*. Ad primum sufficit, me non habere scientiam, seu habere scientiam de mea nescientia; ad secundum verò requiritur scientia de ipsa negatione obiecti, seu potius scire, me habere scientiam de negatione Petri in foro: ergo similiter aliud est dicere: *Nescio tale peccatum Petri*, seu *me auduisse illud*, aliud verò: *Scio, me non auduisse*, per hoc enim significo, me habere scientiam positivam de negatione confessionis, seu auditionis talis peccati, qualem scientiam nullam habeo. Respondetur, quidquid sit de aliis obiectis: in his tamen, quæ involunt actum meum, idem est dicere: *Scio, me non amasse*, v. g. aut, non studuisse, ac dicere: *Scio, me nullam habere scientiam de tali amore*, vel studio, quia non alio modo scio negationem studii, quam per negationem scientiæ, vel memoriæ de tali operatione, quæ remanere deberet in me. Cum ergo, loquendo de scientia vtili ad respondendum, ut sæpè diximus, sciam, me non habere talem scientiam de illa confessione, sicut possum dicere: *Nescio*, seu, *Scio me nescire talem confessionem*, sic potero dicere, *Scio, non fuisse talem confessionem*, quia hoc idem est, ac dicere: *Scio, me non habere*.
P. Ioann. de Lugo, de Penitent.

illam memoriam, aut scientiam de tali confessione. quod verum est, loquendo de scientia vtili.

Dubitari solet, an Sacerdos, etiam non interrogatus, possit usurpare eiusmodi loquutiones negativas, vel affirmativas, quas diximus, posse usurpare, quando interrogatur. Negat Durand. *dist. 21. q. 3.* quia si Sacerdos diceret, se illud peccatum auduisse, diceret verum; ergo, si dicit, se non auduisse, dicit falsum: quia sunt contradictoriæ. Hoc tamen argumentum probaret, quod neque etiam interrogatus posset: quia tunc etiam affirmativa esset vera. Respondetur ergo facile, esse contradictorias, si sumantur in eodem sensu, non tamen si sumantur in diverso, propterea sumi possunt, sicut omnes propositiones æquivoce, unde neque istæ sunt contradictoriæ: *Vidi canem. Non vidi canem*, loquendo in vna de terrestri, in altera de marino.

Pater Suarez *dist. a. sect. 6. n. 8.* putat veram sententiam Duranti, quando Sacerdos diceret, se nescire illud peccatum, etiam ex confessione; præsertim, quia loqui de confessione, dum de illa non interrogatur, semper generat scandalum; & est aliquod periculum reuelationis indirectæ vel suspicionis. Sed melius Pater Vasq. *dub. 12. n. 10.* cum Palud. & Soto dicit, non solum esse veras illas loquutiones, nemine interrogante, cum adhuc tunc possint retinere eundem sensum: sed etiam aliquando esse illicitas, & vitales, quando esset iusta occasio proximum ira defendendi, & liberandi ab omni suspitione.

Quomodo debeat loqui Confessarius de illo, quem non absoluit.

Hæc erat secunda difficultas supra proposita, de qua Caiet. *verbo, Confessio*, dicit, non reuelati indirectè confessionem, dicendo: *Non absolui illum*: quia possunt multæ esse causæ non absolvendi: quod sequitur etiam Armilla Contrarium tamen commune, & verum est, quod cum Navarro, Soto, & aliis tenet Suar. *sect. 6. n. 1.* licet aliqui dicant, non incurri penas iuris per tale peccatum: quod mihi non placet: nam reuelatio indirecta, qualis hæc est, eisdem penis subiacer. Fateor tamen id, quod omnes communiter concedunt, posse sine peccato dici, *non absolui illum*: quia non habebat materiam absolutionis. Similiter posset dicere, se non absoluisse: quia penitens incepit confessionem generalem, quam nondum perfecit, & vult altera die perficere. Item, quia interruptus fuit, & vocatus ad alium, & quando rediit, non inveni illum, vel propter aliam causam similem, quæ si non reddatur, negatio absolutionis apud omnes generat opinionem, vel suspensionem vehementem de casu reservato, vel de indispositione penitentis nolentis restituere, vel relinquere occasionem proximam.

Sed, quid, si dicat: *Non illum absolui, quia erat capitosus, & amicus sue sententiæ, cuius contrariam ego teneo*? Aliqui dicunt, non esse sacrilegium. Alij id admittunt, si addat, eum non habere peccatum mortale; sed propositum rei, quæ reuera est mortalis; licet ipse putet esse licitam. Sed nec cum ea limitatione placet, quia absolutio non negatur, nisi propter indispositionem penitentis: quare, si negata est; quia nolebat acquiescere sententiæ Confessarii, supponitur, quod debebat ei acquiescere, & per consequens non faciebat id, ad quod sub peccato tenebatur.

Commune dubium circa hoc esse solet de publico peccatore, quem Confessarius non absoluit, an debeat dicere, se eum absoluisse. Caiet. dicit, quod potest

83. An Confessarius etiam non interrogatus possit loqui negativè, vel affirmativè de confessione.

84.

85.

Quid de peccatore penitente.

V u

potest

potest Sacerdos dicere: *Ego audiui illum publicum concubinarium: sed non absolui: quia non egerat publicam pœnitentiam.* Hoc tamen aliis merito displicet: quia, si erat dispositus, non erat priuandus absolutione: Alij ergo melius dicunt, debere Sacerdotem interroganti dicere: *Ego functus sum meo munere*, non potest enim absque mendacio dicere se eum absoluisse, cum illa propositio non habeat verum sensum. Si autem pœnitens falsò se iactet esse absolutum, non potest Confessarius id negare; sed solum dicat se fecisse debitum suum. Si verò pœnitens dicat se non fuisse absolutum, quia non erat dispositus: aliqui concedunt posse tunc Confessarium id etiam dicere. Sed est omnino falsum: quia nec peccata ipsa publica audita in confessione possunt reuelari, ut *suprà* diximus. Imò nec placet, quod aliqui addunt, posse Confessarium dicere: *Ipse dicit, quod ego eum non absolui*, hoc enim ipsum videtur approbare veritatem negatæ absolutionis, nisi aliquo modo constet Confessarium illud non approbare.

26.

Quando verò publicum peccatorem absoluit, quia cum benè dispositum inuenit, potest dicere se eum audisse, & absoluisse: non tamen debet dicere, se eum absoluisse à tali peccato publico, quidquid alij dicant: sed ad summum poterit dicere: *Confessus est mihi sua peccata cum magno dolore, & contritione: & ego eum absolui, prout debebam.*

An debent dari schedula non absoluto.

Si pœnitens, cui negatur absolutio ob indispositionem, petat schedulam suæ confessionis: dicunt aliqui dandam esse: sed cum limitatione, quod non communicate. Hæc tamen esset reuelatio indirecta impedimenti. P. Coninch. *disput. 9. dub. 1. n. 14.* dicit, quando famuli Principis debent ferre testimonium suæ confessionis, Confessarium debere illud dare iis etiam, quos non absoluit, nec mentiri: quia verum est eos esse confessos. Cui fauet etiam Henric. *lib. 6. c. 22. n. 4.* vbi dicit expedire, quod detur schedula, etiam tempore præcepti confessionis. Addit tamen posse negari: quia non tenetur Confessarius cooperari occultationi peccati. Vnde Bonacin. *disp. 5. q. 6. sect. 5. punct. 4. n. 7.* dicit, non dandam, ne via fraudibus aperiat: multi enim improbi deciperent Parochos allato testimonio confessionis in Paschate.

87.

An sit contra sigillum schedulam negari.

Ego existimo, non esse contra sigillum schedulam negare: Confessarius enim nihil dicit, sed solum non approbat testimonio positum illam confessionem, ad quod non tenetur: quid enim, si vltus esset in schedula dicere? *Audiui, & Absolui*, &c. quod quidem absque mendacio dicere non posset de eo, quem non absoluit. Item, numquid publica meretrici perseveranti in suo statu deberet dare schedulam confessionis? Sibi ergo imputet pœnitens, si Confessarius non vult positivè eum defendere, nec etiam condemnare. Addo tamen non esse mendacium, si det schedulam: quia in ea solum testatur confessum esse. Aliquando tamen poterit habere malitiam scandali, ut si detur peccatori publico, qui non est emendatus, vel etiam occulto, qui eo modo palliat suam iniquitatem, & satisfaciunt Parochis, ac dominis, eos decipiendo sub specie virtutis. In his, & similibus non deberet Confessarius cooperari, posset tamen alicui, cui per accidens debet differri absolutio ad brene tempus, & sperat reditum, dare illud testimonium, ne interim incurrat iram domini, vel Principis. Idem dicerem de illo, cui ex iusta causa imponitur Confessatio in Paschate, ut præparet se per aliquot dies ad confessionem generalem faciendam: cui etiam posset dare interim schedulam, quando speratur reditus, & profectus.

Quando peccatori publico non disposito negatur absolutio, si ipse postea petat Eucharistiam, neganda est. Quod si dicat: *Confessus tibi sum, & tu me absolvisi*, respondere potest Confessarius: *Ego in occulto, & secreto Confessionis facio in iuxta eam, qua iuxta, inuenio te publicum peccatorem, & non debeo sine satisfactione publica dare tibi Sacramenta*, vel dicat: *De confessione tua nihil scio: sed scio te esse publicum peccatorem, & ideo te repello à Communionem.* Quid autem dicendum sit de peccatore occulto in occulto petenti Eucharistiam, dicemus *scilicet*, *seq.*

Petes primò, an sit etiam contra sigillum dicere pœnitentiam, quam imposuit pœnitenti. Respondetur affirmativè, si pœnitentia excedat illam, quæ imponi solet in confessione ordinata de leuioribus. Quando verò illam non excederet, v. g. semel orationem Dominicam, & Angelicam, vel vnum Psalmum mediocrem, aut quid simile, Henric. *loco suprà cit. c. 21. n. 1.* cum Navarro, quem affert in *Glossa*, *littera F.* dicit non esse contra sigillum, quod alij Recentiores confirmant: & videtur probabile: quia, sicut non est contra sigillum dicere, quod confessus est venialia; sic neque erit dicere, quod accipit pœnitentiam solitam imponi pro venialibus. Hoc tamen limitatem, nisi pœnitentia illa levis indicet qualitatem peccati: ut, si pœnitentia fuit oratio levis pro socio suo: quia eum leui verbo pupugerat; posset enim notitia pœnitentiæ dare suspicionem peccati levis contra socium commissi.

Petes secundò, an sit contra sigillum dicere de aliquo, qui frequenter confitetur, quod confessus sit peccata venialia noua. Distingendum poterit, si venialia, si breue sit tempus ab vltima confessione, id credo illicitum: quia breui illo tempore potuit non committere aliqua, saltem clara, & certa. Si verò tempus longius intercessit, non videtur esse contra sigillum, cum certum sit, eo tempore aliqua committi, quæ diligens pœnitens primo loco confitetur, & in eorum defectum confitetur antiqua.

Petes tertio, an sit contra sigillum de puero, de quo dubitatur communiter, an habeat vltimam rationem, dicere, quod sibi confessus est peccata venialia. Aliqui affirmant: quia de illo non est certum apud alios, quod habeat peccata venialia, cum non sit certum, quod sit doli capax. Hoc tamen videtur nimis scrupulosè dictum: alioquin neque de illo, de quo dubitatur, an sit amens, vel sanæ mentis, poterit audita confessione dicere, esse sanæ mentis, quod est incredibile. Imò ex confessione iudicat Confessarius, an sit puer capax extremæ Viaticionis, an Viatici, an sepeliendus sit ut adultus, & an pro eo offerenda suffragia. Ratio autem est: quia puer non narrat, nec dicit secreto vltimam rationem suæ Confessione: sed factis, & modo loquendi, ac discurrendi illum ostendit: quare, sicut diximus *suprà*, defectus ipsos, qui in confessione non dicuntur, sed sunt, non esse materiam sigilli, à fortiori dicendum hoc est de ingenio, de capacitate, & iudicio, quæ in ipso confitendi, ac loquendi modo manifestantur. Supposito autem, quod ille sit doli capax, non est contra sigillum dicere, quod confessus sit peccata venialia. Aliud dicerem, quando aliquis, qui vel ob mortificationem, vel ob interesse temporale se fatuum, & amentem fingit, hoc ipsum in confessione manifestaret, ut sua peccata confiteri posset: tunc enim crederem, sub sigillo contineri illud secretum sapientiæ, & status sui, quod manifestauit Confessario, narrando illud ad declaranda peccata, & committendo illud sub eodem sigillo.

SECTIO